

Sygn. akt II K 264/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Teresa Czajewska

w obecności protokolanta starszego sekretarza sądowego Joanny Woźniak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2018 roku

na rozprawie

sprawy P. S., syna A. i U., z domu G., urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 06 stycznia 2018r. w miejscowości G., gm. G. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki F. (...) nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Jędrzejowie sygn. akt II K 789/15 z dnia 21.12.2016r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat, a nadto nie zastosował się do decyzji K-II.5430.1.62.2017.MZ z dnia 10.07.2017r. o cofnięciu uprawnień do prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wydanej przez Prezydenta Miasta K.,

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego P. S. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. skazuje go na karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 i 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków; zwalnia oskarżonego od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa opłaty.

Sygn. akt II K 264/18

UZASADNIENIE

ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej oraz wymiaru kary

na podstawie art. 424 § 3 k.p.k.

Po przeanalizowaniu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, iż czyn zarzucany oskarżonemu P. S. wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 244 k.k. w zb. z art. 180 a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

P. S. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jędrzejowie z dnia 21 listopada 2016 roku wydanym w sprawie II K 789/15 skazany został za przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. na karę grzywny wysokości 50 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł oraz orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 21 grudnia 2016 roku (wyrok Sądu Rejonowego w Jędrzejowie - k.26).

Jednocześnie na mocy decyzji K-II.5430.1.62.2017.MZ z dnia 10 lipca 2017 roku wydanej przez Prezydenta Miasta K. oskarżonemu cofnięte zostały uprawnienia do prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym (decyzja - k.18).

Następnie w dniu 6 stycznia 2018 r. oskarżony P. S. prowadził w ruchu lądowym, po drodze publicznej w miejscowości G., gm. G., woj. (...) pojazd mechaniczny marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kiedy to został zatrzymany do kontroli drogowej.

Tym samym oskarżony nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Jędrzejowie wyrokiem z dnia 21 listopada 2016 roku wydanym w sprawie II K 789/15 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat, obowiązującego w okresie od dnia 21 grudnia 2016 roku do dnia 21 grudnia 2019 roku (czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w art. 244 k.k.), a jednocześnie również nie zastosował się do decyzji K-II.5430.1.62.2017.MZ z dnia 10.07.2017 r. o cofnięciu uprawnień do prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wydanej przez Prezydenta Miasta K. (czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w art. 180 a k.k.).

Uznając oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył mu na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. (nakazującym wymierzenia kary na podstawie przepisu przewidującego najsurowszą karę) oraz przy zastosowaniu art. 37a k.k. (pozwalającego na wymierzenie kary grzywny albo kary ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat) karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, uwzględniając w tym zakresie wniosek oskarżonego złożony w trybie art. 387 k.p.k., uznając, że okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości, jak również uznając, że kara ta, pomimo uprzedniej karalności oskarżonego jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

Mając na uwadze wyjaśnienia oskarżonego, wyrażoną przez niego na rozprawie skruchę oraz zważywszy ponadto na niecelowość orzekania kary ograniczenia wolności, jak również niemożność warunkowego zawieszenia ewentualnej kary pozbawienia wolności, Sąd uznał, że kara grzywny będzie wystarczająca dla osiągnięcia celów kary, jej wysokość natomiast spowoduje, że będzie ona dolegliwością odczuwalną dla oskarżonego i przyczyni się do wdrożenia go do poszanowania porządku prawnego.

Na podstawie art. 42 § 1a k.k., przewidującego obligatoryjne orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo z art. 180 a k.k. (art. 42 § 1 a pkt 1), jak również w razie skazania za przestępstwo określone w art. 244 k.k., jeżeli czyn sprawcy polegał na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (art. 42 § 1 a pkt 2), Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, uwzględniając również i w tym zakresie wniosek oskarżonego złożony w trybie art. 387 k.p.k.

Mając zaś na uwadze sytuację materialną oskarżonego, w tym fakt, że na jego utrzymaniu pozostają konkubina oraz córka w wieku 10 lat, Sąd zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków, zwalniając go od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa opłaty.

Z tych względów na podstawie wskazanych przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.